

Joulu on perinteiden ja hiljaisuuden aikaa

Vaikka ei minulle ole laulun lahjaa suotu, tai en laulua nuorena ymmärtänyt riittävästi harrastaa, niin kaipa nuottikorvaa kuitenkin. Tai jos ei muuta, niin häly- ja häiriöäänille tavallista herkempää korvaa. Kuulin isältäni, Pentti N. Piriltä, kun hän kertoi Emil-isästään, että tämä ei sietänyt kuunnella patojen ja paistinpannujen puhtaaksi raapimista, kun siitä tuli niin paljon epäharmonisia hälyäänä. Padat piti pestä, kun hän ei ollut kotosalla. Itse taidan kuulla autossa sivuovessa tärisyvät esineet tai muut sirinät ja tärinät melko ärsyttävänä, ja jos kohtuullisen helposti voin metelin poistaa, niin teen sen. Nykyaikana on vaikea sanoa, onko tällainen hyvä vai huono ominaisuus, kun metelistä on tullut yleistä ja halpaa mutta hiljaisuudesta joutuu useimmiten maksamaan ainakin vaivan.

Nuottikorva ja rytmitaju ovat osaksi geneettisesti periytyviä ja osaksi opittavia asioita. Suvussa nämä molemmat vaikuttavat, sillä myös läheisten esimerkki, opastus ja kannustus ovat tärkeitä. Alttius jalan polkemiselle ja taputtamiselle sekä huojumiselle rytmin tahdissa ovat piirteitä, jotka tulevat joillakin helpommin esiin. Näyttää ikään kuin jotkut olisi ”rokotettu gramofoonineulalla”, kun rytmi tarttuu heihin niin helposti.

Joulun aika on perinteiden ja laulun aikaa, sillä lauluissa kulkevat viestit sukupolvelta toiselle. Vanhoja virsiä kuunnelleessaan, niiden sanoja toistellessaan, huomaa kielen ja kielipinkin hieman muuttuneen. Ajatukset ovat kuitenkin tuttuja. Samoja, joita esi-isämme ja äitimme miettivät aikana, jolloin joulukuusikin oli tuntematon käsite. Joulu on myös vanhan päättymisen ja uuden alkamisen aikaa. Lyhennyttyään pitkään päivä alkaa taas pidetä. Kiertokulku jatkuu uutta syntyneitä muistaen.

Joulun ajan tutussa ja pirilääsille rakkaaksi tulleessa puolalaista alkuperää olevassa laululla lauletaan: *kiitävi aika, vierähtävät vuodet, miespolvet vaipuvat unholaan*. Aikaa vastaan ei voi taistella, mutta unohdusta vastaan voi sentään jonkin verran.

Monissa kodeissa tämä syksy on ollut epävarmuuden aikaa, kun maailmalla talous-

suhdanteet ovat synkentyneet. Tasan puoli vuotta sitten matkasimme niissä Kalifornian laaksoissa, joista tulevat jouluhedelmät – rusinat, lumut eli *väskynät*, mantelit, pähkinät. Hedelmäpuupeltojen laidoilla oli keskeneräiseksi jätettyjä suurten, uusien talojen runkoja. Taitavat suhdanteet levitä tänne Suomenkin rannoille. Useasti tällaisina aikoina perhe, suku ja hyvät ystävät tulevat tärkeämmiksi, sillä ne muodostavat turvallisuuden ytimen. Hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta toivottaen

Paul Biri,
sukuseuran puheenjohtaja

Piri-nimestä

Olen löytänyt asiakirjoista ja selvityksistä, että Piri-nimeä on jo aikaisin käytetty sukunimenä. Lisäksi on olemassa kaksi Piri-nimistä saarta, toinen Suomenlahdella Helsingistä länteen ja toinen Venäjän Karjalassa. Muinoin oli Saksassa Piri-niminen vuorikin, ja Norjassa on Biri-niminen paikkakunta.

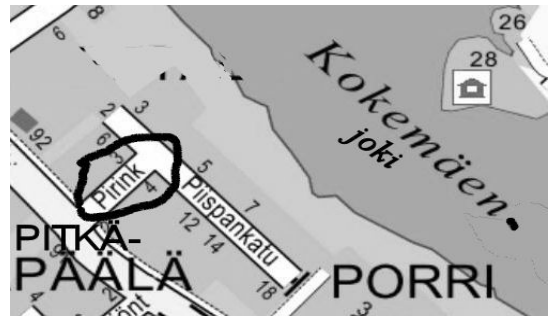
Sukunimeämme on kirjoitettu myös Biri-muodossa. Tässä muodossa se on myös puupiirroksena kaiverretussa kartassa, *Carta marinassa* vuodelta 1539. Kartassa nimi sijaitsee Lapuan kohdalla; 1540-luvulla Lapualla oli viisi Piri-nimistä taloa. Arvellaan, että Pirit olivat Lapuan vanhimpia asukkaita.

Alahärmän kirkonkirjoissa sukunimemme on joskus *Biri-Lindu* muodossa. Kansa tulkitsee nimen näin: Pentti Piri teki asuntoaan Lapuan joen rantaan Pirissä, ja lintu lauloi *piri-piri*. ”Olkoon tämän paikan nimi Piri-Lintu”. Kun eräs ylioppilas meni Ruotsin Upsalaan pappiskouluun, niin hänen nimensä muutettiin nimeksi Lindu. Biri-Lindu kuitenkin tarkoittanee Piri-nurmikkoa eli ruohottunutta peltoa.*)

Yhdyn Martti Pirin käsitykseen, että Piri-nimi on tullut esi-isästämme Birgeristä (lausutaan Birjer), joka tuli 1354 piispa Hemmingin vuokraviljelijäksi Kokemäenjoen

kosken rantaan (lohikoski). Vuokralainen antoi nimen tilalle *Birgerlä*, Pirilä. Tila kuuluu nykyisin Harjavaltaan, jossa meidän päivinämmä on myös Piri-puisto, Piri-katu sekä Piri-rivitalo.

Pentti Nestori Piri

*) Esimerkkejä sanasta 'lind' 'linda' pellon nurmettumisen merkityksessä ([Sv Akad. Ordbok](#)):

linda, låta (åker osv.) bliva gräsbevuxen, *ligga i linda*, vara obrukad o. gräsbevuxen; *ligga i träde*. En stor del af (*de odlade markerna i Tornedalen*) *ligga i mångång linda*, bärande rika foderskördar

Pirin suku on laulavaista ja moniäänistäkin. Sukukokousten vakiolauluihin kuuluu *Kotimaani ompi Suomi*, mutta yleensä siitä lauletaan vain kolme ensimmäistä säkeistöä, niin kuin Suomessa on tavaksi tullut. Alkuperäisiä säkeistöjä laulussa on kuitenkin seitsemän, ja neljä viimeistä antavat lisää syvyyttä ja kertovat kaipuusta takaisin kotomaahan. Tämä laulu on amerikan-suomalaisen, Hancockin kirkossaan, Michiganissa, salamaniskuun 112 vuotta sitten nuorena pappina kuolleen Jooseppi (Josef) Riipan tekemä. Eila Piri Espoosta on toivonut, että ensi kerralla laulamme kaikki nämä seitsemän kaunista säkeistöä. Niitä kannattaa laulaa ja harjoitella nyt jo etukäteen.

KOTIMAANI OMPI SUOMI

1. Kotimaani ompi Suomi, Suomi armas synnyinmaa.
Siellä valkolatva tuomi ahon laitaa reunustaa.
2. Siellä ensi kerran kuulin lintuin laulun lehdossa.
Siellä äiti hymyhuulin tuuditti mua kehdoissa.
3. Siellä myöskin ensi kerran lempi syttyi sydämeen.
Liekö ollut tahto Herran, kun se päättyi kyyneliin.
4. Ahon laidat armahimmat mansikoista punertuu.
Siellä on niityt viljavimmat, siellä kirkkahampi kuu.
5. Siellä taaton askelissa piennä juosta piipersin.
Siellä turva tuttavissa, riemu vielä rikkahin.
6. Siellä kuljin paimenessa, löysin runsaat marjamaat.
Käkikullan kukkuessa laskin vuodet onnekkaat.
7. Siellä synnyin, sinne mieli palaa mailta maailman.
Taaton maa ja maamon kieli, kuinka teitä rakastan.

Joulun aika

Taas joulun aika
luoksemme jälleen joutuu.
Uusi aihio
Ketjuihin joulujemme
jonka muistot myös kultaa.

Joulu saa sydämeni soimaan

Aina tuo joulu
sydämeni saa soimaan
niin eri äänin
nuo elämäni joulut
siihen soinnut antavat

kirj. Sanni Salomäki o.s. Piri

Erään sellistin ajatuksia

On olemassa erilaisia ihmisiä. joten en voi sanoa, olenko itse tavallinen vai epätavallinen tai mitään muuta sellaista, joka määrittää, millainen olen verrattuna muihin ihmisiin. Sitä tuskin osaa kukaan.

Jokaisella ihmisellä on omat mielipiteensä, ja tämä kirjoitus ilmaisee minun mielipiteeni. Koska tämä on minun mielipiteeni, kenenkään muun ei tarvitse ajatella samoin. Vaikka sehän on itsestään selvää, sillä niinhän se on aina.

Riittää jo filosofointi. Minun kolumnini aihe ei ole se, vaan kolumnini käsittelee sitä, miksi soitan selloa. Kiinnostavampaa kuin luuletkaan? Ehkä niin.

Kun olin seitsemänvuotias, olin käynyt Raaseporin musiikkileikkikoulua vuoden. Vanhempani ajattelivat, että voisin ruveta soittamaan jotakin instrumenttia. Itse halusin alkaa soittaa huilua, sillä minusta sen ääni on niin kaunis. Varavaihtoehtona oli sello.

Äitini ehdotti, että rupeaisin soittamaan selloa, mutta itse en ollut siitä niin kiinnostunut. Luullakseni pärjäsinkin melko hyvin musiikkiopiston pääsykokeissa. Huilunsoittajiksi pyrkiviä oli paljon, eikä kaikkia hyväksytty. Minä kuuluiin onnekkaiden

joukkoon ja syksyllä pääsin aloittamaan soitto-opinnot. Ajattelen, että olin onnekas, mutta en sen vuoksi, että olisin päässyt soittamaan huilua, sillä niin ei käynyt. Äitini ansiosta minusta tuli sellisti. Mielipiteeni sellosta on muuttunut. Nyt olen tajunnut, että sello on hieno ja elegantti soitin, eikä minua enää häiritse se, etten päässyt soittamaan huilua.

Ihmisen on hyvä soittaa jotakin instrumenttia. Sen lisäksi, että hän saavuttaa musiikillista lahjakkuutta ja oppii lukemaan nuotteja, hänellä on myös harrastus. Tutkimukset osoittavat, että ne jotka soittavat jotakin soitinta, ovat myös parempia ratkaisemaan matemaattisia ongelmia ja tehtäviä, jotka vaativat logiikantajua. Tämä ei tietenkään tarkoita, etteivätkö muusisesti vähemminkin lahjakkaat selviäisi matematiikasta, mutta soittotaito auttaa siinä. Ja tärkeintä ei ole itse soittaminen – riittää, kun kuuntelee musiikkia.

Joskus on päiviä, jolloin mikään ei huvita ja kaikki harrastukset, olkoon se sitten urheilu, musiikki tai koiran ulkoiluttaminen, tuntuvat rasittavilta. Sellaisia päiviä varmasti tulee kaikille, mutta kokemuksesta tiedämme, että ne menevät ohi ja että joitakin asioita on yksinkertaisesti pakko tehdä (varsinkin, jos se liittyy koiran ulkoiluttamiseen) riippumatta siitä, kuinka hankalilta ne tuntuvat.

Tämä sama koskee myös soittamista, ja on päiviä, jolloin haluaisi jopa vaihtaa soitinta tai lopettaa soittamisen kokonaan. Minullakin on joskus ollut motivaatio hukassa, mutta tunne on aina mennyt ohi. Olen tyytyväinen siihen, että kuulun sellaiseen vähemmistöön joka soittaa selloa (verrattuna siihen, kuinka moni haluaa soittaa esimerkiksi viulua). Monet

ihmiset vaikuttavat erityisen kiinnostuneilta, kun mainitsen soittavani selloa, ja se piristää minua.

Olen soittanut selloa seitsemän vuotta. (Joskus minulla on ollut hurjia ajatuksia alkaa soittaa jotakin eksoottista soitinta kuten esim. säkkipilliä tai australialaista didgeridoota.) Nyt olen erittäin tyytyväinen siihen, että soitan selloa, sillä sen sointi on hieno. En tietenkään tarkoita, etteivätkö muutkin soittimet kuulostaisi hienoilta. Soittimia on niin monenlaisia ja niillä on niin monenlaisia eri ääniä riippuen siitä, mitä ja miten niillä soittaa.

Kiitän vanhempiani ja sellonopettajaani siitä, että olen saanut oppia soittamaan selloa, ja kaikesta siitä tuesta, jota olen saanut silloinkin, kun jouseni on tuottanut meteliä,

Vaikeneminen ei ole kultaa

Tyhjiö
Kumiseva lumiluola
Jota elävän elämän kammioksi luulin

Vaikeneminen
Merkki myöntymisen
Kultaako on

Niin olen oppinut
En muista
Keneltä sen kuulin

Valhetta
Soopaa
Ongelmia suurentaa

Ei paranna
Ei elvytä
Ei henkiin herätä

Avaa sanainen arkkusi
Kun haluat
Aarteesi paljastaa

Ole avoin
Älä kuitenkaan liikaa
Voit aseesi riisua ja toisten edessä alastomana romahtaa

- JT Piri -

joka muistuttaa uuniin pistetyn hullun kissan naukaisua. (Sitä ei kuitenkaan ole tapahtunut kovin usein.) Minun tarinani opetus ei ole: ”Ala soittaa selloa” tai ”Äiti kyllä tietää” vaan *Music makes the World go round* (”musiikki pitää maailman pystyssä”), sillä kuinka typerältä se sitten kuulostaakaan, musiikilla yhdessä rahan ja rakkauden kanssa on iso rooli ihmisyhteiskunnassa.

Ylva Biri

(artikkeli on julkaistu ruotsin kielellä Västra Nyland sanomalehdessä 11.11.2008, jossa kirjoittaja oli 9-luokkalaisten koululaisten ohjelmaan kuuluvalla työelämään tutustumis- eli TET-viikolla. Käännös tässä julkaistaan lehden luvalla.)

Kansikuvassa on Arja Kunnelan kannel, [Erkki Leskelän](#) valmistama konserttikannel.

Jaakko Tapani Piri (s.1979) on julkaissut aiemmin omakustanteena runokirjan *Alku, Kasvu ja Loppu*. Vuodenvaihteessa, perheen viidennen lapsen syntymän kunniaksi, ilmestyy uusi, vahva yli 100-sivuinen teos nimeltään *Harmaasta Mustaa*. Teos sisältää runoja, ajatelmia, päiväkirjaotteita ja jopa musiikkia! Mikäli olet kiinnostunut Jaakko Pirin tuotannosta, lähetä sähköpostia osoitteeseen: jaakko.piri@hotmail.com. Voit myös soittaa tai tekstata numeroon 045-6567237.

Tässä vieressä julkaisut kaksi runoani on uutta tuotantoa ja julkaistaan teoksessa *Harmaasta Mustaa*.

Mukavaa joulunaikaa ja uutta vuotta sukulaasille toivottaen,

Jaakko Piri

Rakkaus runossa, ennen nyt ja iäti

Runo kuvaa ajan henkeä kaikessa tiiviydessään. Luin joulun alla paria runollista teosta. Huomio kiinnittyi kovin erilaiseen rakkausteeman ja rakkaus -sanon käsittelyyn. Ensimmäinen oli V. A. Koskenniemen teos *Goethe ja hänen maailmansa* vuodelta 1948 ja toinen oli kokoelma nykyrunoilijoiden ensiteoksista vuosilta 1995 - 2005 nimeltään *Uusi ääni* toim. Eino Santanen ja Aila Susiluoto.

Nuori Goethe toi 1700-luvun jälkipuoliskon valistuksenajan luonnonrakkauden ja järjestyksen rinnalle aiempaa realistisempaa ja silti korostuneen romanttisen ja henkilökohtaisen kuvauksen rakkaudesta sekä palavista ja traagisistakin tunteista, teoista ja seuraamuksista. Koskenniemi kuvaa ihannettaan tarkasti kirjassaan, jonka kirjoittamisen hän alkoi Goethen nuoruuden osalta jo ennen sotia. Kirja julkaistiin siis vuonna 1948 V. A. Koskenniemen tuolloin jo alkaessa jäädä keskieuropalaiseen paitsioon, filosofi Eino Kailan tapaan, Suomen kapean kulttuuriväen alkaessa kumarrella itään ja länteen. Goethen ja Koskenniemen polttoainetta oli rakkaus eivätkä he ylisanojakaan säästelleet. Toinen sukupuoli oli valloitusretkien kohde. Goethen ilmeisesti yhtä lahjakas pikkusiskokin jäi suunnitellun avioliiton säätykiertoon, eikä jäänyt historiaan kuuluisana kirjailijattarena.

Nykyrunon esikoiskirjailijat tuovat näppärästi ja jopa tuskaisen tunneälyisesti uusia kuvaustapoja vapaana muodon ja riimien kahleista. *Uuden äänen* sivulta 77 löysin ensimmäisen kerran teemasanamme, mutta

rakkaus oli silloinkin vain unihoureen kaltainen haavekuva. Kymmenkunta esiintymää läpi kirjan, ei huono saavutus sinänsä. Jäi kuitenkin tunne, että matkalle lähtö ja itsensä kehittäminen tai päinvastoin joutuminen monenlaiseen pinteeseen oli enemmän "in" - ehkäpä paluukin. Piti olla melkein lastenruno, että saattoi kohdata aidosti ja yksinkertaisesti toisen ihmisen.

Rakkaus oli kadonnut karkeisiin kokemuksiin tai joskus piilossa pinnallisen ihmis-käsityksen takana.

Iho saattoi hiertyä, eikä juuri sielu.

Tänä aikana, uskallammeko vielä laittaa itsemme alttiiksi haavoittuvuudelle? Se voisi tapahtua vaikka antamalla toiselle ihmiselle suuri merkitys omassa elämässä ja omissa ratkaisuissa. Vai olisiko sittenkin parempi pitäytyä kuoressa, varautua pahimman varalle, ehtiä ensin pudotukseen ainakin jaloilleen eikä liian korkealta? Yleisesti pätee, että sillä, mihin suuntautuu, on taipumus toteutua. Valinta on vapaa ja vastuu tulkinnasta jää kuitenkin aina itselle.

Tiivein löytämäni rakkauslause on Jeesuksen, Joulun Lapsen, julkituoma. Sen idea on toistunut monissa kulttuureissa ja uskonnoissa. "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi, ja Jumalaa yli kaiken." Kunpa muistaisimme, että itse ja kaikki ei ole eri asia, ei siis toinenkaan. Ja kunnioitamme sitä, että "yli kaiken" ei mahdu järkeen - onneksi ei tarvitsekaan. Toivotan Hyvää Joulua kaikille!

Kauko Piri

(Kaukon omia runoja ja niiden saamia kommenttejäkin voit löytää netistä, sivustolta www.rakkausrunot.fi, siellä ne ovat nimimerkillä *V Ilmari*).

Äärilaitoja

Olen kvalitatiivinen en kvantitatiivinen
Olen tunteellinen en järkipöyhäinen
Olen sovitteleva en tuomitseva
Olen epäitsekäs en oman edun tavoittelija

Olen työmyyrä en kulje kello kaulassa
Olen ahkera en laiska
Olen hyvä ihminen en huono
Olen sairaalassa

- - JT Piri -

Musiikista ja musikaalisuudesta

Aloittaessani nuorena ammattimaiset musiikin opinnot, juttelin siitä ystäväni isän kanssa. Hän sanoi, että ”Toihan kuulostaa hyvältä ja hauskalta. Kaikkihan me haluttais vain soittaa tai laulaa. Mutta mitä sä sitten oikeasti opiskelet?” Asiasta syntyi sitten keskustelu, jonka aikana valaisin nuoren miehen innolla kyseistä isää musiikin opiskelun saloista. Nyt myöhemmin ymmärrän, että ne kommentit olivat varsin hyväntahtoisia lausahduksia ihmiseltä, joka itse ansaitsi elantonsa armeijassa tykkien parissa ja oli musiikin kanssa tekemisissä lähinnä autoradiota kuunnellessa. Ne myös sivuavat joitakin yleisiä käsityksiä musikaalisuudesta.

Usein kuulee sanottavan, että joillakin on niin sanottu laulun lahja. Toisin sanoen joku on jo syntyjään taitava laulaja tai että on saanut geeneissä laulutaidon ja musikaalisuuden. Minulta onkin usein kysytty, tuleeko musikaalisuuteni Pirin vai Korkkisen suvun puolelta? Yritän vastata yleensä diplomaattisesti, että molemmilta puolilta, koska tiedän molemmissa vaikuttaneen musiikki-ihmisiä. Tässä yhteydessä muistan väistämättä vaarini, ”Härmän papan” eli Juho Emil Pirin. Papalla oli tapana tulla kylään meille Ruovedelle kahdesti vuodessa. Kun hän tuli, tiesin saavani askillisen Fazerin suklaanappeja, äiti laittoi parempaa ruokaa ja isä jemmasi kaljakorin pois näkyviltä.

Pappa soitteli kannelta, kuunteli, kun harjoittelin pianoläksyjä eikä ihmeemmin puuttunut soittooni. Hän mielellään myös

viritteli pianoa. Se tuntui erityisen mukavalta. Papan virittämä piano soi aina jotenkin paremmin. Sittemmin ymmärsin, että hänen virityksensä eivät olleet ihan kohdallaan, mutta tärkeintä lienee ollut innokas yrittäminen ja osallistuminen musiikkiharrastukseeni.

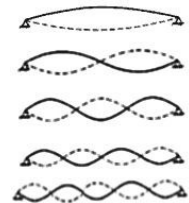
Musikaalisuuden siemenet ovat varmasti geeneissä, mutta ne täytyy kylvää ja ottaa käyttöön. Ilman harjoittelua ja työtä kenestäkään ei tule muusikkoa tai musiikin harrastajaa. Eihän huippu-urheilijaksikaan synnytä, vaan sen eteen tehdään paljon työtä. Ihmisillä on luonnostaan erilaisia taipumuksia ja ominaisuuksia. Oma kiinnostus ja harjoittelu kuitenkin ratkaisee, mihin ihminen suuntautuu ja missä haluaa kehittyä. Musikaalisuus siis kehittyy harjoituksen myötä.

Tyttäreni Anna harrastaa sellon soittoa. Kysyin häneltä, mikä on mukavinta soittamisessa? Hän mietti hetken ja sanoi, että ”se kun tuntee, että osaa hyvin”. Ilo soittamisessa syntyy yksinkertaisista asioista, osaamisesta, rytmistä, svengistä, vauhdista tai tunnelmasta. Oleellista on välittää tunnelmia ja olla läsnä.

Virheet eivät ole maailman vakavin asia, ne ovat inhimillisiä, musiikissakin. Anna istui pienenä usein isäni sylissä, kun tämä soitti viulua. Ehkäpä niissä hetkissä välittyi jotain sellaista, joka jatkuu nyt tyttäreni soitossa. Isäni viulu ei koskaan ollut kovin hyvässä vireessä, mutta se ei haitannut. Oleellista oli soittaminen ja lapsen kuuntelu ja ihmettely. Vaarin ja lapsenlapsen kohtaaminen yhteisen asian, musiikin sisällä.

Matti Piri, musiikin maisteri

Pianon virittäminen ei ole puhtaan harmonian saavuttamista, vaan todellisuudessa lievän mutta tutun hyvältä kuulostavan epäharmonian saavuttamista. Piano on tapana virittää jakamalla oktaavi kahteentoista samansuuruiseen puolisävel-
askeleeseen $2^{1/12}$. Täten syntyy monta pientä harmoniavirhettä mutta vältetään yksi iso; virhe jaetaan siis 12 eri osaan. Viimeisen 200 vuoden aikana on tämä tapa saanut ylivallan, mutta ei ilman kritiikkiä. [esim. RW. Duffin (2006): *How Equal Temperament Ruined Harmony And Why You Should Care*]

Paul Biri, jaksollisen eli syklisten ilmiöiden tutkimuksen harrastaja

Pirin Sukukirja

Martti Pirin 20 vuotta sitten laatima sukukirja on saatu tallennettua levykkeelle, ja sitä on tarkoitus muokata ja päivittää niin, että saadaan painatetuksi uusi ja täydennetty laitos. Matrikkeliosuus saatetaan ajan tasalle käyttäen Luhtasaaren sukujutut-ohjelmaa.

Henkilölomakkeet kirjaa varten ovat puheenjohtajan säilytettävänä. (Paul Biri, Langansbölevägen 6, 10640 Dragsvik). Jokainen täysi-ikäinen suvun jäsen antaa ja allekirjoittaa omat ja perheensä tiedot. Jollet ole vielä antanut tietojasi, voit sen tehdä lomakkeella, jonka voi pyytää puheenjohtajalta tai Ritva Lindstedtiltä taikka tulostaa sukuseuraamme Internet sivuilta osoitteessa www.piri.fi

Jos haluat tulla mukaan kirjan valmisteluryhmään, ilmoita Ritva Lindstedtille (puh: 050-330 9328 tai email ritva@pakastin.fi). Asiantuntijajäseneksi on lupautunut Hillevi Tyni.

Pirin sukuseuran yhteystietoja

Hallituksen puheenjohtaja: Paul Biri
Langansbölevägen 6
10640 Dragsvik
Puh: 019-2461828
Fax: 019-2461829

Taloudenhoitaja: Arja Kunnela
Haapa-Heikintie 51 as 1
40800 Vaajakoski
Puh: 014-666 189
Email : arja.kunnela@jamk.fi

Hallituksen sihteeri: Eeva Ilola
Langansbölevägen 6
10640 Dragsvik
Puh: 019-2461828
Fax: 019-2461829

<Edellisen vuoden 2007 Piriläiset>